

ő küldi a záport stb.,

⁵ ha tehát elveri az eső félszáraz szénádat
a kertben, ne lstant szidd, hanem nyugodj meg
Mag Lajos bácsi akaratában, fiam.

Gerevich András

Integet a versből

Nem tudom, ér-e valamit ez a vers,
talán csak azért írom, hogy jelezzem,
még élek, még írogatok. Az ott a nevem:
a cím felett, a vers tetején: az én vagyok.
És nem, nem lettem sikeres filmrendező
Londonban, sem életművész New Yorkban,
nincs Hawaii szigetén nyaralóm.
Évek óta Budapesten élek, csendesen.
Keveset írok, hiányzik a saját idő,
amikor teljesen elnyel egy szöveg,
bennem magára talál és legépelem.
Ülök az íróasztalnál az ablak előtt,
a kertben cinegék ugrálnak a fákon,
nézem a képernyőt és a billentyűzetet,
de a hangomat már ritkán hallom,
nem is tudom, van-e még saját hangom,
nem tudom, mi szólal meg a versben,
vagy milyen hangon szól, ha szól.
Inkább csak halkán integetek a versből:
sziasztok, ez itt felül a nevem,
ha még az enyéim, és nem csak szavak,
és ha ennél többet talán nem is ér,
betűkkel legózom és szöveget építek.
Beköszönök, helló, talán elmosolyodsz.
Lapozol, olvasol, sokféle hangot hallasz,
és elnyelnek a szövegek. Végül elfelejtesz,
ahogy elfelejtem majd én is ezt a verset,
amiből hosszú karral integettem neked,
mint kifakult, elvesztett balatoni fotóról,
jelezve, hogy még élek, még itt vagyok,
kedves *Alföld*-olvasók, sziasztok!

Vonatút

Vasútállomás vagy:
a tüdőd hatalmas váróterem,
neobarokk csillárokkal,
berregő kávéautomatával,
és két karod a két peron.
A köldököd használatlan, lefedett kút,
anyajegyeid háborús golyónyomok.
Az Alföld vesz körül,
a távolban erdős combok.
A fejed óratorony,
hajad gólyafészek,
és szájad kocsiszín:
befut a vonat, és mélyre nyeled,
beleid sötét labirintusában
hosszan zakatol,
bevilágítja a lüktető, szűk alagutat,
a vagonokban száztizenkét ember
(mindenki, aki tudja a nevedet)
elszenderül.
A vonat kitölti a testedet,
és súlyával egyre mélyebbre húz.
Nincs végállomás:
döcög benned, amíg élsz.
Te vagy a mozdonyvezető,
csilingelsz a sötétben,
de a sín víz magával,
egyre mélyebben,
egyre tömörebb anyagban haladsz.
Az utasok többé nem ébrednek fel,
senki nem száll se fel, se le,
hiába várod a következő állomást.
Az az állomás is
te magad lettél volna.